

Ilka Pacovská
Škola rytířů

série pohádek

- 1) *Nový žák ve škole rytířů*
 - 2) *Kůň pro rytíře*
 - 3) *Společné tajemství*
 - 4) *Kdo straší ve školním sklepení*
 - 5) *Rezavý meč*
 - 6) *Ohrožená vesnice*
 - 7) *První turnaj*
 - 8) *Odměna v haraburdí*
 - 9) *Lapkové*
 - 10) *Čas na sprosté slovo*
 - 11) *Nezničitelný strom*
 - 12) *Kouzelníková věž*
 - 13) *Princezna a drak*
-

1) Nový žák ve škole rytířů

„Byla jednou jedna škola, velice zvláštní škola. Chodili do ní samí kluci. Proč kluci? Protože se jednalo o školu rytířů. A co se takoví rytíři učí? Místo matematiky trénují tělo a jízdu na koni, místo psaní šermují mečem a místo čtení je čekají hodiny rytířského chování.

A protože je velice drahé pořizovat meč, štít, brnění a koně, navštěvují tuhle školu bohatí kluci. Jenomže jednoho podvečera se u školních vrat objevil kluk v botách zablácených tolik, že nešlo poznat, jestli pod vrstvou špíny mají boty barvu hnědou, černou nebo nějakou jinou.

„Kdo jsi? Co tady hledáš?“ obořil se na příchozího rytíř Pavel.

„Jmenuju se Janek. Pomáhal jsem tátovi orat pole. Ale chtěl bych být rytířem.“

„Fuj! Ty ale smrdíš,“ ušklíbl se rytíř Bonifác.

„Ale vždyť jsem nepracoval s hnojem,“ začal se zamračene očichávat Janek.

„A může tvůj otec vůbec za školu zaplatit?“ zajímal se Pavel.

„Tady se platí?“ posmutněl zklamaně Janek a otočil se k odchodu.

„Počkej,“ zarazil ho rytíř Rostislav. „Támhle jde náš učitel. Jestli máš dost odvahy, zeptej se jeho.“

„No dovol! Já jsem nejstatečnější kluk z celé vesnice,“ ohradil se Janek, ale po pravdě řečeno, byla v něm malá dušička, když předstoupil před urostlého muže oblečeného v lehkém brnění a ozdobné helmici.

„Tak ty bys rád byl rytířem?“ podivil se učitel a zamyšleně si Janka prohlížel.

„Ano pane.“

„Tvoji rodiče o tom vědí?“

„Ano, už několikrát jsem dostal výprask, protože jsem šermoval s naší kozou.“

Mladí rytíři, kteří stáli Jankovi za zády, vyprskli smíchy.

„A zaplatí otec tvoji rytířskou výbavu?“

„Asi ne, pane, tolik peněz nemáme.“

„Aha,“ zamyšleně si učitel prohlížel zabláceného uchazeče.

„Kdybys tě nechal pracovat ve stájích, aby sis vydělal na školu, zvládl bys oboje?“

„Ano pane,“ rozzářil se Janek.

„Dobrá. Můžeš mě oslovovat sir Michaeli. Zítra přivedeš otce a dojednáme podmínky. Dneska přespíš u nás. Ale nejdřív se vykoupej a vyčisti si boty. Rytíř Rostislav ti ukáže, jak to u nás chodí.“

Janek byl rád, že byl určen právě Rostislav, který mu byl

nejsympatičtější. Oslovený kývl za zabláceného chlapce, aby šel s ním. Ostatní mladí rytíři si začali šuškat.

Rostislav mezitím Jankovi ukázal, kam odložit špinavé oblečení a kde si vyčistit boty. Jakmile se odlouply a smyly vrstvy bahna, držel Janek v ruce hnědé, docela zachované kožené boty. Nakonec oba vstoupili do lázně, kde Rostislav do vany nanosil teplou vodu a podal Jankovi mýdlo a kartáč. Za půl hodiny už by nikdo nepoznal, že nový uchazeč o rytířské umění ještě odpoledne pomáhal na poli.

„Tohle si oblékni,“ podal mu Rostislav dlouhou bílou košili. „V tom tady spíme,“ dodal, když viděl, jak Janek váhavě zkoumá neobvyklý kus oděvu.

„Připadám si jako holka,“ mumlal při navlékání košile. Ale i jeho průvodce se po umytí nasoukal do podobného oblečení, což ho uklidnilo.

Rostislav zavedl nováčka do společné noclehárny, kde už na ně čekali ostatní kluci, ze kterých tu po čtyřletém tréninku měli vyrůst páni rytíři.

„Támhleta postel s erbem je tvoje,“ křenil se na Janka Bonifác, když se večer najedení a umytí sešli všichni ve společné ložnici. A opravdu. Nad jednou postelí byl erb vystřižený z papíru, na něm narychlo namalovaná žába a pod ní nápis „Žaboš z Bahňákova“.

„Posmívat se není zrovna rytířské,“ zakabonil se na kamarády Rostislav. Janek si však nevšímal erbu, protože jeho pozornost přitáhl polštář, který se podivně vlnil. Hmátl do povlaku a vylovil hnědého skokana. Kluci kolem něj se rozesmáli.

„Tak co? Budeš spát se svým ořem?“

„Rytíř na překážkách předběhl všechny nepřátele, protože jeho hnědák výborně skákal.“

„A máš pro svého oře okované botky?“

„Jděte se vycpat,“ mračil se Rostislav na své kamarády, „už ho nechte být. Stačilo!“

„Nic mu přece neděláme. Copak nerozumí legraci?“ ohradil se Pavel. Přihlížející chlapci zklamaně pokrčili rameny a posměšky utichly. Bylo na čase jít spát. Jakmile se z postelí okolo začalo ozývat pravidelné, Janek se zvedl, zatřásl Rostislavem a zašeptal: „Musím tu žábu odnést ven, nechci, aby tady chcípla.“

„Jestli už všichni kluci spí,“ obezřetně se rozhlédl Rostislav, „můžeme se přes kuchyň dostat do zahrady.“

Po špičkách se vyplížili z ložnice a v nočních košilích se jim podařilo nepozorovaně dojít až ven, kde hnědého skokana pustili do trávy. Kdyby je někdo viděl, myslel by si, že se po škole potulují dva duchové.

„Chceš být můj kamarád?“ zeptal se Rostislav Janka.

„Jasně že jo,“ přikývl vesnický kluk a najednou se tu cítil báječně.

2) Kůň pro rytíře

Ve chvíli, kdy podzim vtiskl první zlatý polibek do javorového listí, sir Michael svolal budoucí rytíře, aby k nim promluvil.

„Milí žáci přichází čas, kdy na louce nad jezerem dozrávají nebeská jablka a v následujícím týdnu by se mohli objevit bleskoví koně, kteří toto ovoce milují. Už déle než padesát let se žádnému rytíři nepodařilo bleskového koně získat. Naposledy měl tohoto vzácného oře rytíř Květoslav. Jezdával na něm dlouho a dosáhl slavných vítězství nad zlými obludami. Jednou byl však těžce raněn. Kůň ho donesl domů a pak, jak je to u bleskových koní zvykem, beze stopy zmizel.“

„A jak se dá takový kůň chytit?“

„Kdybych to věděl, sám bych jednoho z nich měl,“ usmál se učitel. „Od dnešního rána vyhláшу sedmidenní prázdniny. Máte možnost udělat cokoli, co vás napadne, abyste ulovili, zkontrolovali či si ochočili jednoho z bleskových koní, kteří se sem každoročně touhle dobou vrací.“

„Jak svého koně získal rytíř Květoslav? Nikdy nikomu nevyprávěl, co je k tomu potřeba?“ zajímal se Bonifác.

„Máš pravdu. S touhle otázkou za ním přišlo mnoho rytířů. Všem odpovídal stejně. Potřebujete jen nejsladší jablko, nejměkčí pokrývku a nejurozenější původ. Přesto se žádnému z jeho následovníků nepodařilo bleskového koně získat.“

„Možná jen rytíři nebyli dost urození,“ podotkl princ Bonifác, syn sultána ze Sařirových plání.

„Nebo neměli nejjemnější přikrývky,“ zamyslel se princ Pavel, syn krále z Ovčích obzorů.

„Vážně nevím, která jablka by mohla být sladší než ta nebeská z louky nad jezerem,“ namáhal svou hlavu přemýšlením i kníže Rostislav, vnuk šlechtice z Viničních strání.

Jen Janek zůstal zticha. Urozený není, hebké pokrývky nevlastní, ale s koňmi se zná od malička a dovede vycítit jejich nálady a potřeby. Byl zvědavý, jak bleskoví koně vypadají a jak se chovají.

Až bude hotov s prací ve stáji, určitě se na louku nad jezerem vypraví stejně jako jeho spolužáci. Jenže zdejší koně potřebují každý den pohyb a mladí rytíři byli pryč, proto bylo na Jankovi, aby je všechny projel, osušil a vyčistil. Práce mu skončila pozdě odpoledne. Přesto o nic nepřišel. Mladí páni rytíři obklíčili louku a celou dobu čekali marně. Koně se neobjevili.

Teprve druhý den se všichni dočkali. V jedné chvíli tu byl klid, jen ptáci pokřikovali na jabloních a v následující vteřině po louce zaduněla kopyta rozevlátých koní. Jako by je přinesl nečekaný záblesk. Stádo oběhlo louku

a zastavilo se pod jabloněmi. Někteří se pustili do spadaneho ovoce, jiní se natahovali po větvích, kde nebeská jablka dozrávala.

Vtom vyskočil z úkrytu princ Pavel a s ním několik vesničanů. Na hlavy koní dopadly smyčky lasa a dva z mužů roztáčeli navázané kameny, aby jimi obtočili nohy divokých koní a strhli velká zvířata k zemi.

„Nedělejte to! Ublížíte jim,“ vyskočil Janek a mával nesouhlasně rukama. Byl však daleko a dva z koní už se káceli k zemi.

Princ Pavel si od jednoho muže bral připravené pokrývky a házel je na ulovená zvířata. Žena vedle něj mu podávala jablka, která měla v košíku. Pavel nesl v jedné ruce uzdu a v druhé jablko. Podával ovoce koni a nenápadně přibližoval ruku s uzdou. Kůň odfrkl a najednou tu nebyl. Prázdná smyčka lasa i pokrývka padly k zemi. Hned po něm zmizel další kůň a další. Ještě jeden ležel omráčeně na zemi. Pavel přes něj přehodil pokrývku a sklonil se, aby oři připevnil ohlávku.

„Radši mu prohlédni nohy, jestli je nemá zlomené,“ doporučil kamarádovi Janek, který sem konečně doběhl.

„A k čemu tu mám tebe? Prohlédni mu je sám,“ zamračil se Pavel a pokračoval v navlékání ohlávky.

Janek uvolnil provazy kolem zadních nohou koně a chystal se mu prohmátat končetiny, když se náhle mírně zablesklo a kůň byl pryč.

„Tys mi ho vyplašil,“ chytil princ Janek pod krkem a zuřivě jím cloumal.

„To není pravda,“ bránil se Janek. „Prostě jenom zmizel jako ostatní.“

Princ Pavel ho prudce odstrčil a mrskl ohlávku do trávy. Vesničané sebrali odhozené věci a Janek se smutně díval, jak odcházejí.

„Viděl jsi je?“ ozvalo se mu za zády. Rostislav žmoulal v dlani jablko. „Kdyby je Pavel tím svým nájezdem nevyplašil, možná by si jeden z nich ode mě to jablko vzal.“

„Škoda že jsem to neviděl,“ usmál se na přítele Janek. „Dneska už se asi neobjeví. Pojd'me domů.“

„A co kdybychom sem zítra šli spolu?“ navrhl Rostislav.

„Když mi ráno pomůžeš ve stáji, proč ne,“ přikývl Janek. Než došli domů, společnými silami schroustali jablko, které Rostislavovi zbylo v ruce.

3) Společné tajemství

„Poslední den koňských prázdnin,“ zívł a protáhl se princ Pavel, když denní světlo zaplavilo ložnici mladých rytířů. „Já nevím jak vy, pánové, ale já už mám bleskových koní po krk. Dneska hodlám lenořit, jíst, pít a odpočívat, abych byl fit, až nás zítra sir Michael protáhne tréninkem.“

„Výborně,“ zamnul si ruce princ Bonifác, „o to větší šanci budu mít já.“ Janek už dávno v posteli nebyl, protože k práci u koní vstával mnohem dřív než ostatní rytíři. Rostislav za ním obvykle dorazil hned po snídani. Projížděky na koních s kamarádem ho docela bavily.

„Půjdeme na louku nad jezerem?“ zeptal si při obědě Rostislav. „I kdyby se tam neukázalo ani kopyto, aspoň se projdeme. Dneska je krásně,“ mezi dvěma sousty odpověděl Janek.

„Když myslíš,“ přikývl bez valného nadšení kamarád. Cestou na louku se potkali se sirem Michaelem. „Ani tam nechod'te,“ doporučil jim, „Bonifác očesal všechna jablka a nalákal koně do malé ohrady, kde se je snažil zavřít. To byla mela!“

„Podářilo se mu nějakého chytit?“
„Ale kdepak. Koně rozdupali všechna jablka na kaši a pak zmizeli jak pára nad hrncem.“

„Škoda. Kdyby se naše stáje mohly pochlubit, že mají bleskového oře, to by bylo slávy,“ povzdechl Rostislav.

„No, letos už jsme příležitost promeškali. Nebeská jablka jsou fuč a koně se objeví nejdřív za rok,“ povzdechl si učitel a zaměřil ke škole. Kluci chvíli zvažovali, zda dojet až na louku, ale než se rozmysleli, byli u jezera.

„Podívám se, jestli tam Bonifác nějaké jablko nezapomněl,“ vyšplhal Janek na největší jabloň a začal se rozhlížet.

„Hele, támhle jedno zůstalo,“ ukazoval mu Rostislav a po chvíli našli ještě další tři zapomenuté plody.

Janek slezl dolů a do jednoho se zakousl. Vtom se od zvlněné hladiny jezera odrazil paprsek a před mladými rytíři stáli dva bleskoví koně. Janek jednomu z nich nabídl nakousané jablko. Jeho přítel vzal druhé a rovněž natáhl dlaň. Koníci potřásali hlavami a báli se přiblížit.

„Bojí se, že tu na ně číhá další past nebo provazy,“ odepnul si Rostislav plášť, který pohlával ve větru, aby koně viděli, že pod ním nic neskrývá. Janek měl jen prostý přepásaný kabátec, který mu věnovali ve škole. Konečně se zvířata nechala přivábit vůní zralých jablek. Jemnými pysky shrábla jablka a začala očichávat oba rytíře, kde mají další ovoce. Janek se osmělil a pohladil koně po nose. Na čele v hebké hnědé srsti zářil bílý znak připomínající blesk. Koním se podařilo vyloudit i druhé jablko.

Vtom se kolem nich prudce ochladilo a koně se začaly třást. Rostislav hbitě sebral odhozený plášť a přikryl koňský hřbet. Janek svlékl kabátec a použil ho stejným způsobem. Jenomže hrubá nevelká látka nemohla koně nijak zvlášť zahřát. Nyní se začal zimou třást Janek. Kůň se hlavou dotkl jeho dlaně, jako by se dožadoval dalšího jablka.

„Je mi líto, tohle bylo poslední,“ hladil ho Janek a přitiskl se k němu. „Cože? Chceš, abych se na tobě projel?“ zeptal se najednou nahlas a Rostislav se překvapeně ohlédl. „Jmenuješ se Sluneční vítr?“ rozzářil se Janek a kývl na kamaráda, aby mu pomohl na koňský hřbet. Rostislav s trochou závisti sledoval, jak se vesnický kluk bez sedla projíždí na bleskovém oři. Vždyť ani nemá urozený původ. Proč si kůň vybral právě jeho?“

Janek se obloukem vrátil ke kamarádovi a sklouzl dolů. Popleskal koně a oba bleskoví oři náhle zmizeli.

„Páni! Tohle nám nikdo nebude věřit,“ zářil Rostislav, ačkoliv on sám se na koni neprojel.

Janek si oblékl kabátec a podal kamarádovi jeho plášť. Posadil se do trávy a počkal, až se přítel uvelebí vedle něj.

„Ten můj se jmenoval Sluneční vítr a tvojí kobylce prý říkají Divoká bouře.“

„Ty jsi mu rozuměl?“

„Ze začátku ani moc ne, ale potom při jízdě mi sdělil spoustu věcí.“

„Proč zrovna tobě? Já jsem přece urozenější.“

„Protože nejde o urozený původ, ale o rytířské srdce. To je pro ně důležité.“

„A proč u tebe Sluneční vítr nezůstal?“

„Protože ho v případě potřeby můžu kdykoliv zavolat. Akorát prý se nemám vychloubat. Podívej,“ natáhl Janek ruku a ukázal dlaň, v níž se čáry spojily do tvaru blesku. „Když se dotknu dlaně a v duchu poprosím Sluneční vítr, aby se objevil, smím ho osedlat a jet s ním do boje proti zlým silám.“

„Ty se máš,“ smutně vzdychl Rostislav.

„Ukaž,“ otočil Janek přítelovu ruku dlaní vzhůru. „Vždyť máš taky znamení!“

Rostislav nevěřícně zíral na kresbu blesku. Vtom do jeho mysli pronikl nezřetelný vzdálený hlas: „Až budeš potřebovat, smíš mě zavolat.“

„Páni! Slyšel jsem Divokou bouři. Mám taky bleskového koně,“ skoro mu samým štěstím vyhrkly z očí slzy.

„Paráda,“ zdvihl Janek palec na znamení úspěchu.

„Kluci budou čumět,“ zakřenil se na něj Rostislav.

„Nebudou,“ zavtěl hlavou Janek.

„Proč ne?“

„Nevzpomínáš si? Nemáme se vytahovat.“

„To jim jako nic neřekneme? A proč?“ nechápal Rostislav.

„Byli by smutní, že neuspěli, a přestali by s námi kamarádit.“

„Hm, na tom asi něco je.“

„Setkání se Slunečním větrem a Divokou bouří bude naše největší tajemství. Přísahěj, že dokud z nás nebudou opravdoví rytíři, nikomu ho neprozradíš.“

„Přísahám,“ slavnostně zvedl ruku Rostislav.

„Taky přísahám,“ napodobil ho Janek a oba přátelé na sebe spiklenecky mrkli.

4) Kdo straší ve školním sklepení

Mladí rytíři pilně trénovali, až z dřevěných cvičných mečů létaly třísky. Jejich učitel sir Michael svolal své žáky. „Napište rodičům, že nastal čas, aby vám koupili či poslali skutečnou zbraň, to jest jednoruční meč a nejlépe i štít.

„Hurá,“ zajásali žáci, „konečně opravdové zbraně!“ Hned se všichni začali shánět po pergamenu, brku a inkoustu. Byli svoláni poslové, aby neprodleně doručili napsané vzkazy.

„Copak ty neumíš psát?“ podivil se Rostislav, když Janek nenapsal ani písmenko.

„Psát umím, ale namáhal bych se zbytečně. Naši nemají peníze ani na krávu, natož na moji zbraň.“

„Rozumím. Potřeboval bys nějakého sponzora.“

„Co je sponzor?“

„Člověk, který ti poskytne peníze na potřebné vybavení.“

„Jako že mi je půjčí?“

„Ne. Daruje ti je.“

„Proč by to někdo dělal?“

„Protože dojde k názoru, že z tebe bude skvělý rytíř a bez dobré zbraně se neobejdeš.“

„Nikdo takový neexistuje,“ vrtěl nevěřicně hlavou Janek.

Rostislav se rozkašlal. V minulých dnech nastydl a nyní ho roztrásla horečka.

„Doved' svého kamaráda za kuchařkou,“ nařídil sir Michael, „má vedle kuchyně lůžko pro nemocné.“

Kuchařka Andělka uložila Rostislava do teplých peřin a hned mu běžela uvařit bylinkový čaj.

Zatímco byl kamarád nemocný, Janek pilně pracoval a trénoval. Přesto si večer našel čas, aby za Rostislavem vždy aspoň na chvíli zašel. I jemu vrazila kuchařka do ruky hrnek bylinkového čaje a Janek se musel tvářit, že mu ten divně nahořklý nápoj chutná, ačkoliv měl neodolatelnou chuť se šklebit při každém polknutí. Přesto se přemohl, trochu nakřivo se usmál, protože Andělka uměla báječně vyprávět.

„Povíš nám nějakou veselou historku?“ prosil Rostislav, kterému už bylo mnohem lépe.

„Veselé historky mi došly, už tady mám jenom smutné nebo strašidelné,“ pokrčila Andělka rameny a nemocnému do hrnku nalila další příděl čaje.

„Tak tu strašidelnou,“ rychle posunul Janek svůj hrnek za sebe, aby

kuchařku nenapadlo dolít i jemu.

„Když strašidelnou, tak strašidelnou,“ usadila se kuchařka na židli a začala vyprávět o tom, jak se bohatý králevic Dragoš rozhodl postavit jejich školu.

„Kromě dělníků zde pracovali i tři vzdělaní stavitelé. První navrhl budovy, jejich výzdobu a nechal dovézt kvalitní kámen na stavbu. Druhý se svými dělníky vybudoval opevnění, hradby, padací most a areál určený pro jízdu na koni a trénink se zbraněmi. Co měl na starosti třetí stavitel se lidé mohli jen dohadovat. Párkrát byl viděn ve společnosti králevice, ale nikdo s ním nemluvil. Šuškal se, že v podzemí staví tajné komnaty.“

„Tady jsou tajné komnaty?“ oba posluchači překvapeně vykulili oči.

„Možná ano, možná ne, zatím je nikdo nenašel,“ pokračovala kuchařka ve vyprávění. „První dva stavitelé byli bohatě odměněni, ale třetí stavitel záhadně zmizel. Jeho dcera označila králevice za vraha. Doslova prohlásila: ‚Jestli jsi zavraždil mého otce – a já myslím, že ano – proklínám tě a přeju si, aby tě postihla stejná smrt a tisíc let abys litoval svého nelidského činu.‘ Poté odjela a po dvou měsících se z horní části hradeb uvolnil jediný velký kámen a trefil králevice, který pod hradbami projížděl na koni. Kletba se naplnila.“

„Jak se mohla naplnit, když byl mrtvý. Kde je těch tisíc let?“ nesouhlasil Rostislav.

„No právě,“ ztišila dramaticky hlas Anděla, jako by její slova neměl nikdo nepovolaný slyšet. Od té doby ve zdejším podzemí sídlí Dragošův duch a v době zimních bouří a sněhových vánic prý vyhledává společnost lidí, kteří tady přebývají.“

„Ty jsi ho někdy viděla?“ zeptal se nejistým hlasem Janek.

„Neviděla. Ale znám dva lidi, kteří se s ním docela určitě potkali.“

„Opravdu? A kdo ho viděl?“ zeptali se oba kluci téměř současně.

„Před deseti lety tu sloužila jedna velice hezká a milá dívka. V té době se v rodině podkoního narodilo malé a slaboučké dítě. Ačkoliv jsme topili, všude byla hrozná zima. Proto se rozběhla pro vlněný přehoz do komnaty sira Michaela. Kdyby nebyl pryč, jistě by jí přikrývku dal. Ale nebyl tady a ona musela vypáčit dveře. V té chvíli prý se ve dveřích zjevil šedý duch a dívce nezbylo než projít jeho mlhavým tělem, aby vstoupila dovnitř. Podle jejího líčení v tom okamžiku duch zbělal a provázal ji až k dítěti, které do přikrývky zabalila. Přistoupil k ní a vložil jí do ruky kámen. Zasloužíš si štěstí, řekl jí a zmizel. Kámen se proměnil v holubici a ta přivedla dívce krásného statného ženicha. Krátce nato se vdala a odešla.“

„A kdo ještě ducha viděl?“

„Jeden zdejší žák.“

„Taky mu duch pomohl?“

„Spíš naopak. Ten kluk neměl dobrou povahu. Trápil spolužáky, bičíkem mlátil koně a byl hrubý ke každému, koho potkal. Tvrdil, že zdejší duch je celý černý. Od chvíle, kdy se s ním setkal, ho provázela smůla. Nedařilo se mu nic, na co sáhl. Po pár dnech nám ukradl nejlepšího koně a bez rozloučení odjel.“

„A to si náš učitel nechal líbit?“ nechápal Janek.

„Vlastně ano. Protože ještě týž večer se kůň vrátil a jezdec skončil bůhvídkde a bůhvíjak.“

„Mně už je docela dobře, Andělko,“ zavrtěl se v posteli Rostislav, když ho kuchařka vybídla, aby dopil čaj.

„To jsem ráda, rytíři Rostislave. Zítra se můžeš vrátit mezi ostatní,“ usmála se na něj a nedopitý hrnek odnesla.

5) Rezavý meč

Do školy kurýři přivázeli dlouhé balíčky. Mladí rytíři je nadšeně rozbalovali a chlubili se před ostatními kvalitou svých zbraní. Záštity některých mečů byly ozdobně vysekávané, jiné zářily pozlacením a ty nejdražší zbraně se pyšnily rytinami a ozdobnými hlavicemi.

Rostislavův meč žádné mimořádné zdobení neměl, ale učitel si ho prohlédl a dokonce vyslovil pochvalu: „Děda ti vybral kvalitní, dobře vyvážený meč, což je na zbrani nejdůležitější.“

Jen pro Janka žádná zásilka nedorazila. Rodiče mu žádnou zbraň zaplatit nemohli.

„Címpak bude bojovat náš Žaboš z Bahňákova?“ dobírali si ho spolužáci, když přišel na trénink s dřevěnou zbraní.

„Cím by bojoval? Utrhne si rákosový stvol nebo umlátí vodní obludu klackem,“ posmíval se mu Bonifác. Janek si ho nevšímal, jen usilovněji trénoval, aby byl hbitější a silnější než posměváčkové. Až si našetří peníze, koupí si pořádnou zbraň.

Odpoledne přijeli kupci a přivezli škole zásoby na zimu. Kuchařka Andělka hned Janka zaměstnala, aby pomohl odnést uzené maso, med, pytle s moukou, bedny s brambory, zeleninou či ovocem dolů do sklepa. Pracovali až do tmy, jen lojové svíce matně ozařovaly sklepní místnosti.

„Pořádně tady ty bedny srovnej, pozhášej svíce, zamkni a klíč mi přines do kuchyně,“ nařídila Jankovi a nechala ho ve sklepení samotného.

Vtom se chodbou prohnal studený závan a pozhášel všechny svíce kromě jediné. V Jankovi hrklo. Měl by se rychle vrátit zpátky, aby tu nezůstal potmě. Ale kudy se jde nahoru? Jakmile svíce zhasly, nemohl si vzpomenout, kudy se jde ke schodišti. Sundal hořící svíci ze stojanu a hned si popálil prsty horkým voskem. Moc nechybělo a byl by světlo upustil. Krůček za krokem se sunul temnou chodbou. Tady někde by měl zahrnout doprava, ale žádnou odbočku nenašel. Náhle se chodbou prohnal další studený závan a Janek se ocitl potmě. Hmatal po pravé straně chodby, prsty se mu motaly do pavučin, když vtom došlápl na zpuchřelý poklop, prkna pod ním praskla a Janek se propadl někam dolů. Narazil si loket a zápěstí.

„Pomóóoc! Pomozte mi někdo!“ zahalekal co nejhlasitěji, ale marně. Asi chvíli potrvá, než mě začnou hledat, pomyslel si bezradně. Hmatal kolem sebe, avšak ukázalo se, že spadl do sklepa bez dveří. Jediné, co tu nahmátl, bylo staré březové koště. Očistil si kousek podlahy a posadil se. Znovu pocítil chladný závan a z černočerné tmy se na něj řítily zlatý rytíř s tasenou zbraní. Janek vyskočil a březovým koštětem se jal odrážet jeho

zuřivé výpady. Zlatý rytíř ho nenechal vydechnout a útočil shora, zdola i ze stran. Mečem zasáhl Jankovu poraněnou ruku, až prudce zabořila. Mladý rytíř se naštvál a majzнул koštětem zlatého útočníka po helmě, až mu slétla z hlavy. Náhle zmizela nejen helma, ale i celé zlaté brnění. Na místě zůstal jen světlý obláček – jakási silueta člověka.

„Ty jsi zdejší strašidlo?“ opatrně se zeptal Janek.

Duch přikývl a gestem Janka vyzval, aby ho následoval. Přízračné měsíční světlo ozářilo schodiště, které tu ještě před chvílí zaručeně nebylo. Kráčeli vzhůru. Duch odsunul jakousi desku a pustil Janka před sebe. Chlapec prošel otvorem a najednou stál na školní chodbě přímo před obrazem rytíře Dragoše ve zlaté zbroji. Obraz se zhoupł zpět na své místo. Janek ho znovu zvědavě odklonil, ale stěna, skrze kterou před okamžikem prošel byla vyzděna starými pálenými cihlami.

Vtom ho zezadu chytila za límec ruka sira Michaela. „No to snad není možný!“ zahřímá rozzlobeně. „My tě všichni hledáme po celém sklepení a ty se zatím couráš tady! Dokonce jsem chtěl zburcovat kluky, aby nám s hledáním pomohli.“

„Já, já, potkal jsem ducha a musel jsem s ním bojovat,“ roztřeseně koktal Janek.

„Nemáš horečku?“ sáhl mu učitel na čelo.

„Bránil jsem se tady tím ko... koš... koště...“ Janek si překvapeně uvědomil, že už nadržuje v ruce žádné koště. Svíral příšerně rezavý meč. Sir Michael ho vzal do ruky a trochu štitivě ho potěžkal.

„Myslím, že škola nebude mít námitky, aby sis tuhle ohavnou starožitnost nechal. Ale než se s ním objevíš na cvičišti, ať na něm nevidím žádnou rez. Pořádně ho vyčisti.“

„Ano, pane,“ našel Janek konečně svůj úsměv.

„Jdu odvolat pátrání a ty koukej urychleně zapadnout do ložnice!“

Janek opatrně vklouzl do společné místnosti, ale někteří ještě nespali a Bonifác ve světle zahlédl Jankovu trofej. „Koukněte se na to, pánové. Náš mladej si pořídil meč. A jakej!“

„To víš, někdo si meče pozlatí, jinej si libuje v rezavé parádě,“ ušklíbl se princ Pavel.

„Náhodou! Vytasí ho na příšeru a ta se potrhá smíchy a zhebne dřív, než náš Žaboš z Bahňákova zaútočí. Bezva strategie!“ křenil se Bonifác.

Janek odložil zbraň pod postel a spěchal se umýt. Než se vrátil, bylo zhasnuto. Zkontroloval, zda meč zůstal na svém místě a zašeptal: „Až bude všechna rez pryč, bude z tebe báječná zbraň, která mě nikdy nezklame.“ Prsty se dotkly hladkého kovu. Hladkého? Hladkého?!!! Janek zapálil svíčku, protože předtím meč rozhodně čistý nebyl. Po vyleštění čepeli přeběhl odraz plamene.

„Ale předtím jsi byl celý rezavý... Nebo ne?“ zašeptal nevěřičně.
Vmžiku se kovová vrstva pokryla rží.

„Hm. Jestli jsi kouzelný, tak buď zase čistý!“ Rez jako by se vypařila a meč se opět zaleskl. „Fajn. Takhle se mi líbíš víc,“ usmál se Janek a sfoukl svíčku, aby náhodou neprobudil některého z kamarádů.

6) Ohrožená vesnice

Ačkoliv zimní čas teprve nastával, nečekaně napadlo velké množství sněhu. Třetího dne do školy dorazil promrzlý vesničan.

„Sire Michaeli,“ poklekl před učitelem mladých rytířů. „Naše vesnice nutně potřebuje vaši pomoc. Sami nejsme schopni se ubránit.“

„Ubránit před kým?“ podivil se učitel.

„Létající bestie nám krade drůbež a dobytek a před třemi dny dokonce zabila malé dítě. Pomůžete nám?“

Sir Michael odvedl vesničana do jídelny, aby se ohřál a aby z něj vymámil co nejpřesnější popis tvora, který jejich vesnici ohrožuje. Mladí rytíři se zvědavě shlukli kolem nich.

„Tvůj popis by pasoval na harpyji. A jestli mám pravdu, vůbec nebude snadné ji zabít.“

Zatímco vesničan jedl, sir Michael přemýšlel. „Budu potřebovat čtyři zdatné dobrovolníky,“ ohlédl se po svých žácích. Přihlásili se Bonifác, Pavel, Rostislav a Janek.

„Výborně. Běžte si zabalit věci, vezměte si jen vyztužené kožené chrániče, abyste se dokázali sami vyšplhat do sedla, dobrou přilbu, rukavice, zbraň a vyberte si silné koně, aby unesli náklad a zvládli cestu ve sněhu.“

Než se vybraní rytíři připravili, naložil jejich učitel na nákladního koně kromě zásob jídla i další zbraně – kopí, sudlici, dvě sekery, čtyři kuše se šípkami a svůj oblíbený řemdih.

Cestovalo se jim špatně. Co by jindy zvládli za půl dne jim tentokrát zabralo dva dny. Do vesnice dorazili unavení a promrzlí. Zdejší hospodyně okamžitě začaly vařit čaj a polévku. Jenomže vtom se ozvaly hlasité duté údery.

Starosta vyběhl před dům a hlasitě zahalekal: „Všechny děti okamžitě domů! Schovejte zvířata!“

„No vida, aspoň se zahřejeme,“ zvedl se sir Michael, který jako první pochopil, že hlídka vyhlásila poplach, protože sem letí vetřelec. Sáh po přilbě a řemdihu. Princi Pavlovi hodil kuši, protože ve střelbě byl z nich nejlepší. Ostatní sáhli po kopí nebo sekeře a vyrazili ven.

„Pomóc, pomóc! Tady!!!“ ozvalo se za vedlejším domem. Nedostatečně připoutaní koně se utrhli a začali se plašit. Rostislav s Jankem stáli nejbliž, proto sáhli po otěžích, aby vyděšené oře uklidnili a znovu přivázali. Ostatní běželi k místu, odkud se ozývalo volání. Vtom se před nimi vynořil tvor připomínající obrovského ptáka s nebezpečně vyhlížející zubatou tlamou, ve které právě teď držel za nohu malé dítě. Koně se znovu začali

vzpínat. Sir Michael se obrovskou silou rozehnal řemdihem a vytrhl ptákovi brka z křídla. Pták uskočil, dítěti vyklouzla noha z natržené boty a začalo padat. Princ Pavel ho zručně zachytil, odložil za sebe a sáhl po připravené kuši. Několik šipek se zarylo ptákovi do hrdla. Rozzuřený vetřelec se ohnal a srazil siru Michaelovi přilbici z hlavy. Hrál po obnažené hlavě parátem, ale princ Bonifác se rozmáchl a prudkým švihem jeho parát ut'al. Bolestivý skřek harpyje znovu vyděsil koně. Rostislav s Jankem měli plné ruce práce, aby je udrželi na místě. Učitel utržil šrám na krku, ale neohlížel se na kapající krev a znovu máchl řemdihem. Zasáhl harpyji přímo do zubů. Obrovský tvor nadskočil na jedné noze a zoufale zamával křídly. Tím odmrštil Bonifáce i Pavla ze svého dosahu. Znovu zamával křídly a podařilo se mu vzlétnout.

„Za ním! Nesmí nám utéct!!!“ zařval učitel a mrštil po harpyji kopí. Zbraň ji bohužel jen neškodně škrábla u ocasu.

„Na koně a nespust'te tu bestii z očí,“ mávl na Janka a Rostislava. „Musíme najít její doupe a dorazit ji!“

Oba mladí rytíři nezaváhali ani na okamžik, vyhoupli se na koně, jejichž otěže drželi, a tryskem vyrazili za mizející harpyjí. Cválali přes louku kolem lesa, ale hluboký sníh koně zpomaloval. Náhle Jankův kuň klopýtl a začal kulhat.

„Takhle by to nešlo,“ přitáhl Janek otěže a dotkl se kresby na své dlani. „Volám tě, Sluneční větre, přijď a pomoz nám.“ Rostislav přivolal Divokou bouři zároveň s ním. Dva bleskové koně vmžiku stáli vedle nich.

„Máme je osedlat, abychom se při pronásledování měli čeho držet,“ mávl Janek na Rostislava a rychle sundával sedlo ze svého kulhajícího oře.

Za minutu už se bleskové koně se svými jezdci rozletěli nad loukou, aniž na ní zanechali stopy a po chvíli letěli i nad lesem, roklinami a řekou. Uviděli harpyji, jak mizí ve skalách pod jedním převisem.

„Zastavte se u jeskyně, dovnitř byste se nevešli,“ požádal koně Rostislav.

S vytasenými zbraněmi vstoupili oba rytíři dovnitř. Obrovská dutina ve skále byla tmavá, jen stěží dohlédli na její konec. „Myslím, že by se sem koně vešli,“ podotkl tiše Janek a namáhal zrak, aby zahlédl něco víc než stíny.

„Támhle je,“ vykřikl Rostislav a vyrazil kupředu. Harpyje se po něm ohnala, čehož využil Janek a sekl ji po křídle. V okamžiku, kdy otočila hlavu k němu, Rostislav přiskočil a zubaté harpyji setnul hlavu. Tělo netvora se sesunulo stranou a oni uviděli, že harpyje chránila vejce. Janek se ho pokusil rozbít, ale bylo velice tvrdé.

„Shodíme ho do rokle,“ napadlo Rostislava. Oba zabrali a vykulili vejce k okraji jeskyně. Znovu napnuli svaly a pak už jen pozorovali, jak vejce

padá a jeho skořápka se tříští na ostrých skalních výčnělcích. Před jeskyní se ozval zuřivý skřek a příletový otvor potemněl. V Jankovi i Rostislavovi by se krve nedořezal, jak se lekli. Hmátli po mečích. Rozestoupili se, aby druhá harpyje měla v zorném poli vždy jen jednoho z nich. Předchozí boj byl jen čajíček proti tomuhle střetnutí. Pot z obou jen lil, jak neustále uhýbali a mávali zbraní.

„Pomoz mi, můj meči, pomoz mi, můj Kouzelný bratře, ať i tuhle potvoru zabijeme,“ šeptal Janek zbraní ve své ruce. Náhle pocítil příval energie a síly. Když se harpyje ohlédla na Rostislava, vyrazil do útoku. Meč jakoby sám od sebe zamířil prudké bodnutí do míst, kde harpyji ochromil. Následující seknutí přetřelo harpyji páteř a ukončilo její život.

Oba rytíři padli vysílením na kolena a pohlédli na sebe. „Tohle nám nikdo neuvěří,“ sundal si Rostislav přilbici, aby si mohl otřít pot.

„Já bych vzal tu uťatou hlavu harpyje siru Michaelovi. Aspoň bude moct dokázat vesničanům, že jsem si s tou bestií poradil,“ navrhl Janek. Jakmile se trochu vzpamatovali, zabalili trofej do Rostislavova pláště a znovu nasedli na bleskové koně. Ti je donesli zpět na louku, kde je rytíři odsedlali a rozloučili se s nimi. Do vesnice jeli s ohledem na kulhajícího koně velice pomalu.

„Tak co? Objevili jste doupě?“ zeptal se jich učitel, když se vrátili.

„Nejen že jsme našli doupě, ale zabili jsme obě harpyje, co tam bydlely,“ pyšně oznámil Rostislav a začal vyprávět. Janek musel do kamaráda pořádně drcnout, aby si uvědomil, že bleskovi koně mají zůstat jejich tajemstvím. Na konci vyprávění vybalili useknutou hlavu a přihlížející vesničané začali samou radostí nadšeně poskakovat.

„Nevěřím jim ani slovo,“ šeptal Bonifác Pavlovi. „Našli na poli chcíplou harpyji a jenom jí usekli hlavu.“

„Pst,“ napomenul ho sir Michael. „I kdybys měl pravdu,“ zašeptal směrem k němu, „Rostislavova historka prokáže dobrou službu nejen vesničanům, ale i naší škole. Zdejší lidé budou mít o rytířích to nejlepší mínění.“

7) První turnaj

Sir Michael budoucím rytířům nic neodpustil. Byl přísný a výcvik byl stále náročnější a náročnější. Aby posílili paže a obratnost, trénovali s těžkým tyčemi pěšky i na koni a večer je bolely všechny svaly v těle. Proto žáky ráno překvapilo, když jim učitel na nádvoří rozdal menší dřevěné štíty a pravil: „Na dnešní den jsem pozval malíře a heraldika z Vysokého loubí, aby vám pomohl namalovat erby na váš první velký turnaj. Předpokládám, že zvolíte rodové znaky, aby ti, kdo na turnaj zavítají, věděli, odkud pocházíte.“

„Pojedeme na turnaj? A kdy? A kam?“ Ozývaly se zvědavé otázky ze všech stran.

„Cílem naší cesty budou Ovčí obzory. Otec prince Pavla v hlavním městě Beneritu za dva týdny pořádá slavnostní turnaj otevřený všem rytířům.“

„Paráda! Bezva! Senzace!“

Učitel gestem přerušil nadšené komentáře. „Je mizivá pravděpodobnost, že by někdo z vás mohl porazit dospělé zkušené bojovníky, ale je na čase, abyste v utkání s nimi prokázali, co umíte. Doufám, že škole neuděláte ostudu, budete bojovat se ctí a ve všech ohledech se zachováte jako praví rytíři.“

„Co si namaluješ na erb?“ zajímal se Rostislav, který si do znaku vybral révu, pohár a sekeru.

„Nevím. Nejraději bych koně a meč,“ váhal Janek.

„Kdepak. Málo vypovídající,“ vrtěl hlavou heraldik. „Což takhle bránu zdejší školy plus meč?“

„Výborný nápad,“ zaradoval se Janek a schválil předběžný náčrtek.

Heraldik vymaloval štíty barvami a postupně je věšel na plot, aby uschly a všichni si je mohli prohlédnout.

Za dva týdny dorazila do Benerity většina žáků z rytířské školy.

„Žádný alkohol, žádná děvčata, žádné podezřelé potraviny!“ zdvihl varovně prst sir Michael. „Alkohol zpomaluje reakce, děvčata rozptylují v nevhodnou chvíli a mějte na paměti, že dostat průjem je v brnění velice nežádoucí. Chcete-li uspět, chovejte se zodpovědně!“

Jenomže mladíci si chtěli prohlédnout město, vidět toho co nejvíc a pobavit se. Zapomněli na dobré rady a druhý den se sir Michael velice mračil, když několik žáků musel z turnaje odhlásit. Všude panoval veliký zmatek. Nejvíc diváků se sešlo u dráhy, kde proti sobě vyjížděli dva rytíři a dřevcem se shazovali z koně. Sem byli přihlášení všichni studenti rytířské školy.

„Pojďte se připravit, za chvíli jste na řadě,“ kývl učitel na Janka a Rostislava. Odhlášení spolužáci jim pomohli do brnění. Jako prvního vysadili na koně Janka. Narazil si starou otlučenou přilbici a kdosi mu do ruky podal dřevec. „Jed’!“ uslyšel zařvání a vyrazil. Tvrdý školní trénink se vyplatil. Sice mu hrot protivnickovy zbraně vrazil do ramena a rozkolísal ho, přesto on zasáhl soka přímo do hrudi. Janek se na rozdíl od něj na koni udržel a tím zvítězil. Strhl přilbici z hlavy a pozdravil diváky, kteří mu mávali.

„Vítězí rytíř Žaboš z Bahňákova,“ pozdvihl herold erb, na němž byla vymalovaná žába se sekerou. S Jankem zacloumala veliká zlost. Vyměnili mu štít! Taková ostuda! A proč zrovna na turnaji?! Za tím určitě vězí Bonifác nebo Pavel. Dojel ke své skupině a nechal se sundat z koně. Úplně mu tím zkazili radost z prvního vítězství.

„Tak už se nemrač,“ vzal ho kolem ramen sir Michael. „Kvůli hloupé legraci si přece nepokazíš turnaj. Akorát se musíš rozhodnout. Buď pořadatelům soutěže vysvětlíš, co ti kamarádi provedli, nebo pod tímhle jménem dokončíš zdejší turnaj.“

Janek zaváhal. „Co byste mi poradil vy, sire Michaeli?“ zeptal se.

„Přistoupit na hru – zůstat Žabošem a bojovat co nejlépe. Diváci si tvé jméno určitě zapamatovali. Byli by zklamaní, kdybys ho změnil.“

„Budou se mi smát.“

„Budeš-li dost dobrý, smát se přestanou.“

„Ach jo,“ vzdychl Janek a málem prošvihl pohled na Rostislavovo parádní vítězství.

Štěstí Jankovi i Rostislavovi přálo až do chvíle, kdy se měl Janek utkat s mohutným černým rytířem. „Nákej Žaboš bude lízat bláto u kopyt mého koně,“ houkl bojovník opovržlivě, než si nasadil helmu, a postavil se proti rozzlobenému Jankovi.

Zpočátku dřevcem mířil na Jankovu levou stranu hrudi, ale když se mladý rytíř odklonil doprava, pohnul se i protivníkův dřevec a vzal Janka přímo na žaludek. Zasažený rytíř sletěl do bláta jak přezrálá švestka. Obecenstvo zklamaně zahučelo. „Žaboš, Žaboš,“ začal někdo skandovat a dav diváků se přidal. Janek se zvedl z bláta, sundal helmu a zamáváním poděkoval publiku za projev sympatie.

„Musím některé diváky zklamat,“ zahalekal herold, „ale tentokrát zvítězil Chrabromil z Černé hory.“

Janek sice prohrál, ale jeho kamarád Rostislav opět zabodoval a probojoval do finále. Učitel ho spokojeně poklepával po rameni a mnul si ruce. „I kdybys toho černého neporazil, jsi dobřej.“

Všichni napjatě očekávali, jak dopadne poslední souboj.

„Ten černej hulvát má pořád stejnou taktiku. Uhni na opačnou stranu,

než se ti bude chtít,“ poradil Janek kamarádovi, když jeho koně vedl na startovní značku.

Ač se to zdálo nemožné, Rostislav se dokázal vyhnout soupeřovu dřevci, což soka naprosto vychýlilo z rovnováhy a stačilo jen malé postrčení, aby spadl z koně.

Herold se musel hodně namáhat, aby překřičel jásající dav. „Absolutním vítězem této disciplíny je Rostislav z Viničních stránek a vyhrává nádhernou přilbici, kterou jako klenot zdobí pozlacená lví hlava.“

Diváci přelezli hrazení a obklopili mladé rytíře, aby jim pogratulovali. Jankovi někdo poklepal na rameno.

„Tati?“ překvapeně vykulil oči.

„Ani nevíš, synu, jak jsem na tebe pyšný. K vítězství ti zbýval jen malý krůček. A víš co mě nejvíc dojalo? Že se nestydíš za svůj původ. Žaboš z Bahňákova. Každý si toho jména všimne a vidí, že i prostý člověk může být skvělým rytířem. Potěšil jsi mě.“ Otec měl v očích slzy, když svého syna objal.

A už se toho jména nezbavím, pomyslel si Janek v duchu. Najednou nevěděl, jestli má Bonifáce a Pavla proklínat nebo jim poděkovat.

„Janku, Janku,“ spěchal k nim Rostislav se starším mužem ve skvostném obleku. Hned se ujal představování: „Tohle je můj nejlepší kamarád se svým otcem a tohle je můj děda.“ Potom podal Jankovi svoji sice starou, ale skvěle řemeslně zpracovanou helmu. „Děda souhlasí, abych tuhle přilbici, kterou kdysi získal jako odměnu za své služby králi, daroval tobě, svému nejlepšímu kamarádovi.“

„Děkuji,“ rozzářil se Janek, „kéž bych ti i já mohl dát nějaký pěkný dárek.“

„Já už ho přece dostal,“ usmál se Rostislav.

„A co?“

„Tvoji dobrou radu. Díky ní jsem vyhrál. To je dárek nad dárky.“

Nakonec škola rytířů slavila ještě jeden úspěch. Princ Pavel zvítězil v lukostřelbě. Sir Michael zářil spokojeností a slíbil svým studentům, že je bude dál prohánět, aby se svého triumfu jednou dočkali i ostatní.

8) Odměna v haraburdí

„Vstávej Rostislave,“ budil Janek svého kamaráda v časných ranních hodinách.

„Nech mě spát,“ přetáhl si rozespalý rytíř deku přes hlavu. „Jsem jako moucha uzemněná plácačkou.“

„Koukej vstávat, musíme někomu pomoci,“ nenechal se odbýt Janek. Rostislav mumlal tiché kletby, ale nakonec se vyhrabal z postele a následoval Janka ke stájím. Jakmile vstoupil dovnitř, spadla mu brada. Temně modrý hřebec s jiskřivou hřívou a bílou kresbou blesku na čele zde pošvihával ocasem.

„Zvedni mu přední nohu, musím mu z kopyta vypáčit zaseknutý kámen a zabrousit otřepané okraje.“

Rostislav se dokonale probudil teprve až teď. „Co se stalo?“ zamračil se při pohledu na bolavou nohu bleskového oře. Vtom i do jeho mysli pronikla žádost o pomoc. Divoká bouře je vybízela, aby nasedli na Sluneční vítr a okamžitě přijeli.

Kůň je zanesl do skal za řekou, kde se po vydatných deštích utrhł mohutný kamenitý svah. V jeho blízkosti postávali bleskoví koně a pokoušeli se hrabat kopyty.

„Snažíme se ji zachránit,“ otočila k nim hlavu Divoká bouře.

„Koho zachránit?“

„Přece naši přítelkyni Janyvanu, vědmu a bylinkářku. Zůstala uvnitř, když lavina zasypala její dům.“

„No nazdar,“ rozhlédl se Janek. „Budeme potřebovat nářadí a možná i další lidi, abychom ji pod tím kamením našli.“

Vtom se ozvalo jakési ťukání. „Je naživu,“ začal Rostislav zkoumat, odkud se tlumený zvuk ozývá. „Pomoz mi odvalit tenhle balvan,“ požádal Janka. Oba rytíři zabrali a po nemalém úsilí se jim podařilo velký skalní blok převrátit. Pod ním se nalézala dutina, z níž se vysoukala starší žena v zaprášené tunice. Trochu kulhala a na hlavě měla krvavý šrám.

„Ani nevíte, jak ráda vás vidím,“ rozhlédla se po všech přítomných. „Díky, přátelé.“

Bleskoví koně se vzepjali a hřívý jim radostně zajiskřily.

Pak vědma obrátila pohled ke svahu. „Asi jsem přišla o střechnu nad hlavou, že?“ vzdychla smutně.

„Pojed'te s námi, ve škole se volná postel vždycky najde,“ navrhl Janek.

„Jasně. Sir Michael vám zaručeně pomůže,“ dodal Rostislav.

„Sira Michaela dobře znám,“ pousmála se Janyvana. „Ráda ho zase uvidím,“ dodala a pohládila bleskového koně, který se k ní přitočil. Rytíři

jí pomohli nasednout a koně je dovezli do školních stájí dřív, než se probudili první spáči. Hned poté zmizeli a Rostislav šel vyhledat učitele, aby mu ohlásil nečekaného hosta.

U snídaně už se vědma objevila v čistém oblečení a se zavázanou hlavou.

„Milí rytíři,“ oslovil své studenty sir Michael, „tato žena přišla o svůj domov a potřebovala by vaši pomoc se stavbou nového obydlí. Hledám dobrovolníky, kteří se nebojí přiložit ruku k dílu.“

Janek s Rostislavem se okamžitě přihlásili. Nikdo další se k nim však nepřipojil.

Sir Michael si oba zavolal k sobě. „Zajed'te do vsi pro tesaře a jeho pomocníky, naložte na povoz všechno potřebné a naše vědma si vybere, kde postavíte její nový dům.“

Ještě než odjeli, učitel se k nim přitočil znovu: „Poslyšte vy dva, nezahlédli jste náhodou u té vědmy nějaké bleskové koně? Prý se s nimi kamarádí.“

„Viděli jsme je,“ přikývl Janek, „snažili se ji zachránit, když její dům zasypalo kamení.“

„To jsem blázen. Místo aby sloužili rytířům, přátelí se se starou bábou,“ mumlal učitel nespokojeně, ale na cestu je bohatě zásobil jídlem i nářadím.

Za dva týdny byl dům hotový včetně nezbytného vybavení uvnitř.

„Jste ti nejšikovnější rytíři, jaké kdy Michael učil,“ řekla jim vědma na rozloučenou. „Jsem vaší dlužnicí. Ale něco malého bych vám snad nabídnout mohla.“ Podala Jankovi kousek světlé kůže, kde byla namalovaná mapka. „Tohle vás zavede k mojí tajné jeskyni ve skalách. Mám tam nějaké haraburdí, ale třeba se vám něco z toho bude hodit. Vyberte si a tuhle mapku zanechte uvnitř jeskyně.“

Rostislav nedůvěřivě nahlédl Jankovi přes rameno. „Nebylo by jednodušší, kdybyste nám sama ukázala cestu?“

„Bolí mě noha,“ odmítavě zavrtěla vědma hlavou, „však vy si něco vyberete i beze mě.“

Oba poděkovali a s trochou lítosti Janyvanu opustili.

Neprodleně zamířili do skal, protože je poháněla zvědavost, co asi vědma ve své tajné jeskyni ukrývá. Podle mapky našli místo rychle a Rostislav pochopil, proč s nimi Janyvana nechtěla jít. Klikatou nerovnou cestičkou šplhali hodně vysoko, než se vydrápali až ke vchodu do jeskyně. Vstoupili dovnitř a pocítili lehké mravenčení. Lucerny na stěnách se samy od sebe rozsvítily.

Janek odložil mapku a rozhlédl se. „Haraburdí? Tomuhle říká haraburdí?“ nevěřičně zavrtěl hlavou. Představoval si, že takhle nějak by mohla vypadat královská pokladnice. „Za tenhle peníz by rodiče mohli mít

krávu i opravenou střechu a všichni bratři nové boty,“ zdvihl z naplněné truhlice jednu zlatou minci.

„Víš, co říká můj děda?“ prohrábl se mincemi Rostislav. „Že pokud majetek nepřináší radost, je zbytečné být bohatý.“

„Chceš tím naznačit, že bych si neměl vzít peníze?“ zaváhal Janek.

„Já nevím. Když mě děda učil hospodařit, zjistil jsem jednu věc.

Kdykoliv někomu zaplatíš, okamžitě se vynoří potřeba platit další a další záležitosti. Je to jako začarovaný kruh. Být tebou, asi bych si vybral něco – něco, co potřebuješ ty.“

Janek se znovu rozhlédl. Prošel kolem koberců, zdobených skříněk, pohárů, šperků a zastavil se u naskládaného oblečení. Kožené kazajky, vesty, košile, zdobené opasky... mohl by vypadat jako zámožný šlechtic.

„Kašli na to,“ odtáhl ho Rostislav o kousek dál. „Víc by se nám hodilo bojové vybavení nebo brnění.“

„Já už dobrej meč mám,“ vytáhl Janek z pochvy svou kouzelnou zbraň. Rostislav vyprskl smíchy, když uviděl rezavou čepel.

„Nediv se. Jak jsme stavěli, neměl jsem na něj čas,“ prstem pohladil Janek záštitu a rezavé skvrny se vmžiku začaly ztrácet. Všiml si zvláštního lesku na čepeli. Otočil se k vedlejší polici a meč se rozzářil naplno.

Odrazil světelné prasátko na kulatý kovový štít. Janek ho zdvihl. Byl neobvykle lehký. Jakmile se zdobeného okraje dotkl svým mečem, štít se po obvodu rozjasnil a jemně vytepané symboly ohnivě zasvětlovaly.

„Ukaž! Musí být kouzelný,“ obdivně si ho prohlížel i Rostislav. „A hele – nemohl by tvůj meč ukázat něco vhodného i pro mě?“

Janek pohnul zbraní a světlo se zachytilo v ozdobě toulce, položeného vedle nenápadné kuše. Rostislav po ní sáhl a vyzkoušel ji. „Tuhle беру,“ prohlásil spokojeně a připnul si toulec na rameno.

Ve škole už na ně čekal sir Michael a nechal si všechno dopodrobna vylíčit. „Dobře jste si vybrali,“ prohlédl si štít i kuši. „Jsem rád, že jste naši vědmě pomáhali,“ poklepal je po ramenou a poslal je do kuchyně, aby se po cestě občerstvili.

„A víte vy vůbec, že Janyvana je Michaelova maminka?“ zeptala se kuchařka Anděla a zasmála se jejich udiveným výrazům. V dobrém rozmaru jim naservírovala ty nejbáječnější lívance na světě.

9) Lapkové

„Cože? Další promáčknutý kyrys?“ zamračil se sir Michael, když jeho žáci vraceli půjčené součástky brnění. „Hrom do dračí hlavy! Máme snad trénovat nazí nebo co?!“

Mladí rytíři urychleně a nenápadně vyklízeli prostor kolem rozzlobeného učitele. Jako poslední tu zůstali Janek s Rostislavem, aby uklidili výstroj.

„Hej, vy dva,“ houkl na ně učitel, „zítra ráno naložte na vůz všechny poškozené součásti našeho vybavení. Vzkazte Aloisovi, ať je doveze na hrad Vrchlíkov a nechá je u mistra platněře opravit. A vy dva pojedete jako ozbrojený doprovod.“

„A máme počkat, až bude všechno opraveno?“

„To věřím, že by se vám líbilo dva tři týdny se někde flákat v lesích. Kdepak! Na Vrchlíkově jenom přespíte a vrátíte se. No opravy dohlídne Alois.“

Rostislav s Jankem si vyměnili zklamané pohledy. Celý den se budou na koni courat za pomalým vozem a pak zase rychle šupem zpátky. Nic, co by mladé rytíře potěšilo.

Cesta byla přesně tak nudná, jak se obávali. A co čert nechtěl, kousek před cílem narazili na velký strom skácený přes cestu. Pokusili se ho odtáhnout pomocí koní, ale vzpříčený kmen vzdoroval všem jejich snahám.

„Pilu s sebou mám,“ drbal se na hlavě vozka, „ale už se stmívá, takže do tmy tuhle překážku neodstraníme.“

Chvilku se radili a potom vyslali Rostislava na hrad, aby přivedl nějaké pomocníky s lucernami. Janek odložil zbroj, vyhrnul si rukávy a pustil se s Aloisem do rozpůlení kmene. Mezitím se setmělo a řezali spíš už jenom po hmatu. Vtom se Jankovi zatmělo před očima a ztratil vědomí. Podobně se vedlo i Aloisovi. Uprostřed lesa se rozzářila lucerna a tmavé postavy začaly prohledávat povoz. Lapkové chvíli nadávali, když zjistili, že je plný poškozené zbroje. Nakonec vozkovi sebrali váček s penězi a odvedli všechny koně.

„No tak! Prober se! Slyšíš? Tak už se konečně prober,“ mladík v koženém klobouku třásl Jankem tak dlouho, až mladý rytíř otevřel oči a hekl bolestí, když se na hlavě dotkl veliké boule.

„No sláva! Oba jste v pořádku,“ pomohl mu mladík vstát a ohlédl se po vozkovi. Ten už mezitím s lucernou kontroloval, co jim chybí.

„Ukradli peníze na opravy, sebrali koně, pila se jim taky hodila, ale vůz nám naštěstí nepoškodili,“ hlásil Jankovi.

„Tihle lapkové nás tu otravují už tři týdny,“ postěžoval si mladík. „Jsou jako duchové. Ukradnou, co se dá, a rychle zmizí. Párkrát už jsme je honili, ale vždycky nám ujedou.“

„Tentokrát neujedou! Nemůžu se do školy vrátit bez koně,“ odhodlaně prohlásil Janek.

Mezitím dorazila pomoc z hradu a u Janka se zastavil Rostislav. Vyslechl, co se stalo, a rozzlobil se stejně jako jeho kamarád.

„Až půjdou všichni spát, vyklouzneme z hradu a podáme si je,“ zašeptal rozčileně.

„Můžu se k vám přidat?“ ozval se stejně tiše mladík v klobouku.

„Jak ti říkají?“

„Andy.“

„A umíš udržet tajemství?“

„Samozřejmě. Taky vás můžu nenápadně dostat z hradu a připravit koně.“

„To se hodí,“ přikývl Rostislav.

Z hradu se vyplížili až hodně pozdě v noci. Díky Andymu, který znal hrad jako své boty, si jich nikdo nevšiml. Krajinu osvětloval měsíční jas, takže ani nepotřebovali lucernu. Na kraji lesa rytíři zadrželi své koně. Jejich průvodce v klobouku na ně zvědavě pohlédl. A vzápětí vykulil oči, protože se tu zničehonic objevili dva modří koně se znamením blesku na čele.

„Ano. Dokážeme najít lupiče a dohonit je,“ odpověděli bleskoví koně rytířům.

„Umíš jezdit bez sedla?“ zeptal se Andyho Janek.

Průvodce se beze slova vyhoupl na koňský hřbet za něj a chytil se ho kolem pasu. Letěli nad lesem jen malou chvíli. U jezírka spatřili oheň a tábořiště. Koně vlétli mezi čtyři odpočívající lapky a mladí rytíři se na ně vrhli. Dva z nich spoutali dřív, než se zmohli na odpor. Zbývající lupiči sáhli po zbraních, ale proti rytířům neměli šanci. V několika minutách byli přemoženi. Janek se rozhlédl a našel školní koně i uloupené věci. Za hodinku už všichni stáli před hradem i se spoutanými lapky.

„Kdyby se někdo ptal, mě jste celý večer ani nezahlédli,“ spiklenecky na mrkl Andy. „Já neprozradím vaše tajemství a vy na oplátku zachovejte to moje.“

„Jaké tajemství měl na mysli?“ zeptal se nechápavě Janek, když jejich průvodce zmizel.

„Těžko říct,“ pokrčil rameny Rostislav, „třeba mu v noci zakázali opouštět hrad.“ Avšak i jemu vrtalo hlavou, kdo vlastně tenhle tajemný mladík je. Tvář skrýval pod kloboukem a vůbec se nezmínil, jakou funkci na hradě zastává. Kdo ví – třeba ho ještě někdy potkají a dozvědí se víc.

To bylo slávy, když mladí rytíři předali lupiče strážím. Hradní pán jim osobně poděkoval a slíbil, že za odměnu nechá školní zbroj opravit zdarma. Janek i Rostislav už se těšili, jak si touhle zprávou šplhnou u sira Michaela.

10) Čas na sprosté slovo

Venku mrzlo až praštělo. Sir Michael zkrátil výcvikové hodiny na koních a místo nich zařadil výuku tance. Poslové opět vyrazili do světa, aby pozvali hosty na tradiční ples, který pořádala rytířská škola každý rok. Největší potíže při tanci měl Janek. Pletly se mu kroky, vždycky se otáčel opačně než ostatní a spolužáci se mu opět začali pošklebovat.

„Křupanům z Bahňákova se musí říkat, zda se otáčíme k leknínu nebo k rákosu, protože levou a pravou stranu si pletou.“

„Možná si myslej, že tancovat je stejný jako šlapat bláto.“

„A úklonu maj natrénovanou ze sbírání brambor.“

Janek zatnul zuby a snažil se zapamatovat taneční figury. Stejně mi tyhle hlouposti k ničemu nebudou, myslel si v duchu a opět zakopl o vlastní nohu. Dokonce i Rostislav nad ním otáčel oči v sloup.

„Až budeš tančit na královském dvoře, nemůžeš vypadat jako nemehlo,“ ukazoval Jankovi správné kroky.

„Co bych asi tak dělal na královském dvoře?“ otráveně vrčel Janek. Mnohem raději by střílel z luku nebo trénoval soubojové techniky. Zazlíval siru Michaelovi, že tolik času věnuje nácviku neúčinného trdlování.

„Poslouchejte, pánové!“ přiběhl se svitkem v ruce mezi spolužáky princ Pavel. „Píše mi moje sestra princezna Anežka, že se vrací z francouzské školy domů a hodlá navštívit náš ples s několika dvorními dámami a přítelkyněmi.“

„Bezva. Rád se s ní seznámím,“ mnul si ruce Bonifác, který tančil nejlépe.

Rostislav drcnul loktem do Janka: „No vidíš! Přece si neuděláš ostudu před princeznou.“

„Dej pokoj!“ ohnal se po něm Janek a mračil se ještě víc než předtím. Služebné a kuchařky, které rytířům pomáhaly při nácviku tanečních figur, se chichotaly do dlaní.

Náhle se na chodbě ozvaly vzrušené hlasy. Do taneční síně vtrhl chlapík zabalený v kožešinách s krvavým šrámem na tváři. „Zdravím vás, sire Michaeli. Máme potíže.“

„Stalo se něco?“ učitel prudkým gestem zarazil hudbu. Všichni zpozorněli.

„U jedlového lesa nás přepadli lapkové, zabili čtyři muže, mého bratra těžce zranili a mě omráčili. Když jsem se probral, vozy i s dobyt看em byly pryč.“

„Kdy se to stalo? A kolik těch lupičů bylo?“

„Těžko říct,“ bezradně rozhodil muž rukama, „nejmíň osm. Byli dobře vyzbrojení a s mečem to uměli zatraceně dobře. Přepadli nás po ránu, krátce poté, co jsme opustili Vrchlíkov.“

„Co na to baron?“

„Poslal tři muže, aby tu bandu sledovali, ale jestli zamíří na hrad loupeživého rytíře Slavoboje a dostanou se za soutěsku, je náš dobytek i veškeré jídlo ztraceno.“

„Do háje! Zrovna teď! Přece hosti na plese nebudou louskat cvrčky!“
Dlužno říci, že učitel místo slova „háje“ použil úplně jiné slovo.

„Ale sire Michaeli,“ tiše ho napomenula kuchařka Anděla, „máte jít žákům příkladem a ne používat sprostá slova.“

„Když si představím, že místo opečeného selátka nabídnu vznešeným dámám a hostům křížaly, dělá se mi černo před očima. A to je čas na sprosté slovo!“

Učitel se několikrát zhluboka nadechl a potom přikázal: „Všichni rytíři v zimním vybavení a lehké zbroji ať jsou do půl hodiny připraveni k odjezdu. Pokusíme se ty lupiče dohnat, než vjedou do soutěsky, a bez milosti je zlikvidovat. Ať mě čert vezme, jestli Slavoboj bude tloustnout z kradeného dobytka!“

Rytíři vyjeli ostrým tempem, ale čas od času museli zvolnit, aby nevyčerpali koně. V jedné takové chvíli si Janek s Rostislavem všimli, že se k nim připojil jezdec v kožešinové čapce.

„Čau kluci,“ mrkl na ně, když zpomalili, aby si ho mohli prohlédnout.

„Andy? Kde se tu bereš?“

„Pozvali mě na ples. Ale vidím, že je tu veslo už dneska.“

„Koukám, že taky nemůžeš chybět u žádné zábavy, co?“ rýpl si Rostislav.

„Akorát je škoda, že je nedohoníte,“ vzdychl Andy a tázavě se zadíval na Janka.

„Teď se nemůžeme ztratit, vypadali bychom jako zbabělci,“ odpověděl na nevyslovenou otázku, proč ještě nepřivolal bleskové koně.

„Tuhle drobnost klidně zařídím,“ pobídl Andy svého koně a mladí rytíři sledovali, jak hovoří se sirem Michelem.

„Janku! Rostislave!“ zavolal je učitel. „Vy dva doprovodíte našeho hosta zpátky do školy. A nikde se neloudejte, ať nenastydne.“

Jakmile se jim spolužáci ztratili z očí, dotkli se Janek i Rostislav svých dlaní. Sluneční vítr i Divoká bouře se s nimi radostně uvítali. Andy se stejně jako minule vyhoupl na koně za Janka. Za okamžik už spatřili tři vozy, stádo i lupiče. Bylo jasné, že za pár minut dorazí loupeživá banda k soutěsce, kde se snadno ubrání proti jakékoliv přesile.

„Mohli bychom jim rozehnat stádo,“ navrhl Janek.

„Nebo nějakým způsobem poškodit vozy,“ hledal další možnosti Rostislav.

„A co třeba zatarasit soutěsku?“ Andy mířil ukazováčkem k velkému kameni na skále.

„Dobřej nápad!“ pobídl Janek bleskového oře novým směrem.

Všichni tři se opřeli do viklajícího se balvanu, ale ani spojenými silami ho nevychýlili správným směrem.

„Co říkáš má krásná Divoká bouře? Dokázala bys nám pomoci?“ oslovil svou modrou kobytku Rostislav.

„Zkusím to,“ odpověděla, „ale uhněte mi z cesty.“ Postavila se zadkem k balvanu a prudce uhodila zadními kopyty do skály. Kolem se modře zajiskřilo a balvan se s mohutným rachotem zřítil dolů.

„Paráda!“ vydechl Janek, když se usadil prach. „Líp už se to povést nemohlo.“

Zůstali na skále a škodolibě pozorovali zlostné pobíhání lupičů, když zjistili, že cesta soutěskou není možná. Otočili stádo a vyrazili po cestě zpět. Zakrátko se setkali s baronovými muži i našťvanými mladými rytíři, a protože se lupiči odmítali vzdát, nevyvázli ze soubojů živí.

Janek, Andy a Rostislav si museli pospíšet, aby do školního areálu dorazili dřív než se vrátí zbytek skupiny.

Školní ples se báječně vydařil. Když se vedle princezny Anežky objevila zlatovlasá kráska v modrých šatech, Jankovi i Rostislavovi údivem spadla brada. „Ale to je přece... to je přece... Andy!“

„Myslel jsem, že ji znáte,“ přitočil se k nim princ Pavel. „Slečna Andrea je dcerou barona z Vrchlíkova. A je velkou kamarádkou mé sestry.“

Nakonec byl Janek rád, že se naučil aspoň trochu tančit.

„Šlápl jsem jí na nohu jen jednou,“ pochlubil se Rostislavovi.

„Víš, nějak se s tím nemůžu smířit,“ posteskl si Jankův nejlepší kamarád, „takovej bezva kluk a ona se z něj nakonec vyklube holka. Ach jo.“

11) Nezničitelný strom

„Co dělá na cvičišti plevel?“ zamračil se sir Michael, když uviděl půlmetrový stromek, který tu po plese zničehonic vyklíčil. Mávnul mečem, aby ho podetnul, ale ostrí se od rostliny jen neškodně odrazilo. Při druhém pokusu o jeho likvidaci zabrněla učitele ruka. Zavolal sluhy, aby stromek vykopali. Muži propotili vše, co měli na sobě, ale ať se snažili jak se snažili, stromek držel v zemi jako přibitý. Odpoledne se na jeho větvíčkách objevily dva kvítky.

Ráno čekalo na obyvatele školy překvapení. Malý stromek přes noc vyrostl do třímetrové výše a bez ohledu na chladné dny na něm vypučely květy.

„Tohle se mi vážně nechce líbit,“ mumlal pod vousy sir Michael. Potom mezi květy zahlédl dvě dozrávající švestky. Dloubl do nich mečem, aby je shodil, ale to neměl dělat. Zralé plody se na zemi rozprskly a palčivé jiskry pokropily celé okolí stromu. Všichni, kdo stáli poblíž, utrpěli popáleniny.

Učitel se neohlížel na zranění a sáhl po nejbližší větvi. „Všechny květy musíme otrhat nebo osekát!“ nařídil rozzlobeným hlasem. Mladí rytíři následovali jeho příkladu, ale nedokázali uškubnout jediný lísteček ani ulomit větev. Strom odolával jakémukoliv ostrí, ohni a dokonce i vařící vodě, kterou sem donesli sluhové. Jediný, komu se podařilo větev useknout mečem, byl Janek. Hned se pustil do druhé, do třetí, do čtvrté... Vtom se zarazil. Měl ruce plné puchýřů. Když usekl pátou, puchýře praskly a dlaně mu zaplavila krev.

„Ukaž, já budu pokračovat,“ půjčil si jeho meč Rostislav. Popadl rezavou zbraň, která jako jediná odsekávala větve plné květů. Po pátém úderu dopadl stejně jako Janek. Mladí rytíři se o zbraň střídali, ale větví jako by neubývalo.

„Stop!“ zarazil je učitel. „Jestli zbyl někdo se zdravýma rukama, ať dojde pro vědmu Janyvanu,“ rozkázal zachmuřeně. „Na tohle sami nestačíme.“

Kuchařka Anděla spráskla ruce, když viděla, kolik bolavých dlaní musí zafačovat.

Druhý den na stromě dozrálo plno švestek a mezi nimi zářily nové květy. Rytíři se postavili do bezpečné vzdálenosti a bolavýma rukama se pokoušeli srážet švestky kamením. Ovoce ochotně padalo na zem a potom v jedné chvíli prudce explodovalo. Oheň vystřelil mnohem dál než minule a zapálil dřevěné stáje. Při výbuchu se otráslly hradby a spadlo z nich několik mohutných kvádrů. Všichni běželi hasit a zachraňovat koně. Ani si nevšimli, že vědma Janyvana právě dorazila. Jen taktak že ji jeden padající

kvádr nezasáhl.

Pomalu přistoupila ke stromu a dotkla se jeho kmene. Sir Michael ji zahlédl a div že ho nesklátila mrtvice. „Nechod' k němu tak blízko, zabije tě,“ vykřikl a náhle nevěděl, jestli má dřív zachraňovat vědmu nebo splašené koně. Když se situace konečně uklidnila a koně byli odvedeni do bezpečí, zatáhl Janyvanu do jídelny a poručil donést ze sklepa nejlepší víno. „A teď mi pěkně na rovinu pověz, jestli tu zatracenou dřevinu dokážeš zlikvidovat,“ obrátil se na ni a vydatným douškem vína spláchl pachut' popela.

„Asi tě nepotěším,“ prohlížela si vědma Michaelovu popálenou tvář. „Kouzelný strom může podetnout jen ten, kdo ho zasadil. Tuhle švestku sem přinesl někdo velice rozzlobený a jistojistě doufá, že vám hodně znepríjemní život.“

„Nevěřil bych, že taková ovocná bestie může existovat.“

„Kouzelné stromy jsou vzácné a poněkud nevyzpytatelné. Třeba přijdeme na způsob, jak s touhle švestkou vycházet po dobrém.“

„Zbláznila ses?!“ nevěřícně pohlédl na vědmu Michael. „Ten strom je zabiják!“

„To se ještě uvidí,“ odstrčila Janyvana pohár a nechala sira Michaela u stolu samotného.

Nejdřív vyhledala Janka a Rostislava. Zavedla je ke stromu a přidělila jim košíky. Velice jemně trhala švestku za švestkou a se stejnou opatrností je kladla do košíků. Mladí rytíři neklidně přešlapovali. Sice na sobě měli lehkou zbroj, ale před výbuchem by je chránila jen částečně. Skoro litovali, že si nenavlékli i helmu a kovové chrániče nohou. Obdivovali odvahu vědmy, která se tu pohybovala jen v režných šatech a kožešinové vestě. Jakmile byly košíky plné, vydali se na cestu do skal, kde by případný oheň neměl napáchat velké škody.

Nyní se podívejme na hrad loupeživého rytíře Slavoboje. Do jeho komnaty právě vstoupil nenápadný stařec. „Tak co, kouzelníku? Podařila se tvá pomsta?“ vyzvídal Slavoboj.

„Ani si pořádně nevšimli, kdo jsem,“ uchechtl se stařec. „Ti nafoukaní panáčkové, co zabili tvou družinu, netuší, že zabili i mého vnuka. Ale už brzo se ta jejich prokletá škola promění na prach a spáleniště.“

„Tohle vážně tvůj kouzelný strom dokáže?“ zapochyboval Slavoboj.

„Semínko zla úspěšně zničilo celá města. Co je proti nim hloupá škola. Vsadím se, že už vyklíčilo a do měsíce bude z jejich pevnosti ruina.“

„Jen aby,“ nedůvěřivě pokrčil rameny Slavoboj.

„Snad o mně nepochybuješ? S mou pomocí můžeš obsadit všechny hrady v okolí, včetně královského,“ napřímil se stařec a z jeho očí sršely

blesky.

„Beru tě za slovo, kouzelníku,“ spokojeně zamnul rukama loupeživý rytíř a v duchu si představil, jak na svou hlavu pokládá královskou korunu.

Ale vraťme se zpět k Jankovi a Rostislavovi. Vynesli koše s nebezpečným obsahem až k rokli a opatrně se spouštěli na její dno. Jak si na příkré stezce předávali košíky, vědma si zvirtla nohu a upadla přímo do švestek. Janek ji odstrčil a zalehl, aby mezi výbuchem a křehkou ženou byla aspoň jeho zbroj. Rostislav se přihrčil v očekávání exploze. Ve skalách se honil vítr, ale nic jiného se neozvalo. Janyvana vstala a vděčně kývla na Janka.

„Fialová ti sluší,“ zasmál se Rostislav, když se jeho kamarád zdvihl. Švestková šťáva zabarvila nejen brnění, ale i obvazy a tvář.

„Hrome! Pálí to jak čert,“ ohmatával si zafačované ruce Janek. Vědma začala rychle odmotávat obvazy. Ejhle, světe div se, Jankovy dlaně byly pod nimi zahojené a růžové.

„Na co čekáš? Taky si namoč ruce do švestek,“ přikázala vědma Rostislavovi. Jakmile ji poslechl, popraskané puchýře se přímo před očima vyhojily a oba mladí rytíři tu stáli živí a zdraví.

„No vida!“ zaradovala se Janyvana. „Měla jsem pravdu. Kouzelný strom nemusí být zlý. Když se k němu budete hezky chovat, všechnen žár zůstane ve švestkách. Víte co? Zkusíme z jeho plodů vyrobit léčivý nápoj.“

A jak řekla, tak se i stalo. Od té chvíle si rytíři kouzelnou švestku nemohli vynachvátit.

12) Kouzelníkova věž

Jednoho krásného dne dorazil do školy rytířů kočár zdobený královskými znaky, s ozbrojeným doprovodem, tažený výstavními bělouši. Princ Pavel se rozběhl na nádvoří, aby uvítal toho, kdo přijel. Když z kočáru vystoupil pouze královský čaroděj, zklamaně protáhl obličej. Hned ale nasadil zdvořilý výraz, jak se na prince sluší. Čaroděj se zaradoval, když zjistil, že vědma Janyvana je zde a hned se spolu se sirem Michaelem zavřeli v poradní místnosti.

Krátce nato učitel svolal mladé rytíře. „Musím vám oznámit,“ pravil, „že baron z Vrchlíkova byl přepaden loupeživými rytíři a ti zabrali jeho hrad. Barona a jeho dceru Andreu sice nezabili, ale zlý kouzelník je uvěznil ve své věži. Potřebuji čtyři dobrovolníky, kteří jsou ochotni se podílet na jejich záchraně.“

Mladí rytíři postoupili o krok vpřed jako jeden muž.

„Výborně!“ ocenil jejich přístup sir Michael a vybral si čtyři nejlepší. Byli to Bonifác, Pavel, Rostislav a Janek. Zavedl je k čaroději, aby pokračovali v poradě.

„Viděl jsem na vlastní oči,“ vysvětloval právě čaroděj, „jak jeden z obránců probodl kouzelníkovo srdce, ale ten lump se jen oklepal, vstal a znovu začal sesílat kouzla.“

Vědma pozorně naslouchala a zamračila se. „Určitě své srdce někam schoval a má ho bezpečně uložené ve věži. To by zároveň vysvětlovalo, proč je k lidem tak chladný a krutý.“

„Copak může někdo odložit své srdce?“ podivil se Janek.

„Kouzelník ano. Možná ho něco trápilo a chtěl se zbavit svých pocitů...“ přemítala zamyšleně vědma.

„Soustředme se na náš problém,“ přerušil ji čaroděj a ujal se slova. „Existuje kouzlo, kterému říkáme zrcadlová skříňka,“ obrátil se na mladé rytíře a když viděl, že dávají pozor, pokračoval. „Skutečné srdce je kouzlem přemístěno dovnitř a v hrudi čaroděje zůstane jen zrcadlová kopie, kterou nejde zničit.“

„Nikdo ho nedokáže zabít?“ zachmuřil se Bonifác.

„Jediná možnost, jak čaroděje přemoci, je najít skříňku a rozbít ji.“

„Přesně tak,“ přitakal sir Michael. „Já, vědma a královský čaroděj upoutáme kouzelníkovu pozornost a vy čtyři se mezitím vypravíte do jeho věže, osvobodíte barona s Andreou, vypátráte zrcadlovou skříňku a naděláte z ní střepy.“

„A co když se čaroděj nečekaně vrátí?“ namítl princ Pavel.

„My už se postaráme, aby neměl na návrat ani pomyslení,“ sebevědomě

zdvihl bradu královský čaroděj.

„Ale vaše úloha taky nebude jednoduchá,“ obrátila se k mladým rytířům vědma. „Počítejte s tím, že ve věži narazíte na strážce a pravděpodobně i na kouzelné pasti.“

U stolu se chvilku rozhostilo ticho, potom ale královský čaroděj s povzdechem sáhl za sebe a na stůl postavil klec s kavkou. Otevřel dvířka, kavka vylétla a usadila se princi Pavlovi na rameni.

„Opravdu mám vzít Káču s sebou?“ podivil se, že ho bude doprovázet čarodějův ptačí miláček.

„Umí najít kouzla a umí se jim vyhnout. Dávejte mi na ni pozor.“

Poté královský čaroděj přemístil čtyři mladé rytíře na dohled od kouzelníkovy věže. „Zůstaňte v úkrytu, dokud moje kavka nevyletí směrem k věži,“ nařídil jim. „Pak se pokuste co nejrychleji splnit svůj úkol.“

Jakmile čaroděj zmizel, Bonifác podotkl: „Dveře do věže vypadají bytelně. Doufám, že je dokážeme vyrazit.“ Ostražitě sledovali, zda se někde něco nepohne. Kavka seděla na nízké větvi a čechrala si peří.

„Podívejte! U dveří se mihl nějaký stín,“ zašeptal Janek a vystrčil hlavu, aby lépe viděl.

„U jakých dveří?“ udiveně si promnul oči Rostislav. Tam kde před chvílí viděli dveře, se nyní nalézala jen kamenná zeď.

Kavka cosi zažvatlala, roztáhla křídla a zamířila k věži. Rytíři popadli své zbraně, utáhli si opasky, aby jim kroužkové košile dobře seděly, a rozběhli se za ptákem.

„Kde jsou dveře, Káčo? Ukaž nám je!“ snažil se Pavel přimět kavku ke spolupráci. Ta však vylétla až nahoru na vršek cimbuří a tam se usadila. Hmatali podél stěny, t'ukali do kamenů, ale dveře nikde.

„Co teď?“ podíval se Bonifác na ostatní. „Věž se nahoře rozšiřuje. Tam nedokážeme vyšplhat.“

„Já bych věděl,“ podíval se Rostislav na Janka a sundal si vyztuženou rukavici.

„Jsem pro. Jinou možnost ani nemáme,“ přikývl kamarád a stejně jako Rostislav se dotkl blesku na své dlani.

„Co? Co to má být?“ couvl Bonifác o krok zpátky, když se zčistajasna vedle nich objevili dva modří koně.

„Tak co je s vámi, pánové? Nasedat!“ neubráníl se úsměvu Rostislav, když si všiml, jak Pavel s Bonifácem s otevřenou pusou zírají na bleskové oře. „Díky nim jsme nahoře raz dva.“ Podali kamarádům ruku, aby jim pomohli na hřbet koní a než se člověk stihl dvakrát nadechnout, stáli nahoře na věži.

„Tady taky nejsou žádné dveře. Ani poklop,“ obcházel po obvodu věže

Janek. Kavka na ně pokřikovala a třepetala se pořád nad stejným místem. Pavel k ní vykročil a náhle se propadl do neznáma. Ostatní byli mnohem opatrnější a po hmatu našli vstup i žebřík, který sice nebyl vidět, ale dokázali po něm sestoupit dovnitř do věže. Ocitli se u dveří, které byly zvenčí zajištěny závorou. Velice opatrně ji odsunuli, nahlédli dovnitř a hned se jim rozzářily obličeje. Na podlaze tu seděli baron se svou ženou, Andrea ve svém loveckém oblečení, její chůva a její učitel.

„Kde se tu berete? A jak se vám podařilo obejít strážce v patře pod námi?“ zašeptala nadšeně dívka. Ostatní dospělí na rozdíl od ní vypadali unaveně až vyčerpaně.

„Pojďte tiše nahoru,“ pomohl jim Rostislav vstát, „naši koně vás odvezou k rytířské škole.“

„Koně? Nahore?“ podivil se baron, ale pak následoval mladého rytíře na střechu věže.

Zpátky se Rostislav vrátil s Andreou.

„Proč jsi neodjela s nimi?“ zlobil se Janek. „My tu máme ještě nějakou práci!“

Bonifác s Pavlem mezitím prohledali celé patro, ale skříňku nenašli. „Nedá se nic dělat. Musíme dolů.“

Sešplhali o patro níž a připravili si zbraně. Andrea na jejich pokyn otevřela dveře a mladí rytíři vtrhli dovnitř. Využili výhodu překvapení a tři muže zneškodnili dřív, než sáhli po zbrani. Rostislav a Bonifác se pustili do boje s těmi, kteří se překvapit nenechali. Janek s Pavlem spoutali ty méně šikovné. Andy sáhla po odloženém luku a nabrala si do zásobníku šípy. Vtom Janka cosi kouslo do lýtka. Ohlédl se a spatřil rukojeť nože trčící z nohy. Vzápětí mu kolem ucha zasvištěl šíp, který vystřelila Andy. Ke sloupu přišpendlila ruku muže, jenž na ně mířil dalším vrhacím nožem. Pavel vztekle vyskočil a jediným úderem pěsti strážného ukrytého za sloupem zneškodnil. Janek si vyškubl nůž z lýtka a rozzuřeně se vrhl na pomoc kamarádům. Netrvalo dlouho a strážní byli přemoženi.

Nyní mohli v klidu propátrat celou věž. Jedno patro sloužilo jako skladiště, druhé jako kouzelníková pracovna a knihovna. Úplně dole bylo cosi jako kuchyně s krbem a kád' na koupání. Ale ať hledali jak hledali, nikde se žádná skříňka nepovalovala.

„Káčo!“ zavolal princ Pavel na kavku. „Pomoz nám! Najdi ukrývací kouzlo!“

Pták je zavedl do kouzelníkovy pracovny a usadil se na zdobeném svícnu. Rytíři hledali na všech možných i nemožných místech. Andy si stoupla před zrcadlo a začala si upravovat rozčuchaný účes.

„Kluci! Pojďte sem, já už ji asi vidím!“

Seběhli se kolem ní a opravdu! Ve skutečnosti skříňka vidět nebyla, ale

v zrcadle ano. Donesli neviditelný předmět na stůl a zkusili ho rozbít mečem. Ale teprve když Janek vytáhl svůj rezavý, skříňka se rozlétla na stovky střepů a uvězněné srdce se přímo před jejich očima vypařilo. Pohlédli na sebe – pyšní na dobře vykonanou práci.

Znovu sešli do spodního patra. Z téhle strany vstupní dveře maskované nebyly. Pavel k nim přistoupil, ale kavka mu nalétla do obličeje a přinutila ho couvnout. Po klice místo něj sáhl Janek. Vtom se zajiskřilo a Jankovo tělo se zkroutilo bolestí. Jak se sunul k zemi, sevřel kliku a dveře otevřel dokořán.

„Janku!“ vrhla se k němu polekaná Andrea. „Vždyť ty máš botu plnou krve! Co se ti stalo?“

Bonifác dívku odstrčil a rozřízl Jankovu nohavici. Utrhl cár vlastní košile a stáhl krvácející ránu. Rostislav přinesl konev s vodou, kterou Bonifác nemilosrdně chrstnul zraněnému do obličeje.

„Ty jeden Žaboši z Bahňákova,“ popleskával spolužáka po tvářích, „koukej se probrat! Opovaž se umřít, když jsme se konečně skamarádili.“

Janek pootevřel oči a tváře jeho kamarádů zaplavila úleva. Zanedlouho k nim dorazil královský čaroděj, sir Michael a Janyvana. Oznamili jim, že zlý kouzelník po urputném boji zabil sám sebe. Poděkovali rytířům za dobrou práci a královský čaroděj všechny přemístil do rytířské školy. Zraněného Janka všichni neuvěřitelně rozmazlovali, až už toho měl dost a raději se uzdravil.

13) Princezna a drak

Loupeživý rytíř Slavoboj obsadil několik hradů a mnoho lidí připravil o život. Král se rozzlobil a svolal všechny své vojáky i rytíře, včetně žáků z rytířské školy sira Michaela. Zakrátko lupiče porazili, hrady dobyli zpět a loupeživý rytíř byl zajat. Baron z Vrchlíkova se konečně mohl vrátit domů a domů se vypravili i všichni ostatní. Akorát princ Pavel s Bonifácem se rozhodli, že doprovodí zajatého lupiče až na královský hrad a dohlédnou, aby byl po právu odsouzen.

Před velkou hostinou na oslavu vítězství král nechal přivést odsouzence do hodovní síně. Zarostlý loupeživý rytíř Slavoboj měl na sobě jen kalhoty, v uchu kostěnou náušnici a téměř nemohl chodit, protože mu k noze přikovali těžkou železnou kouli.

Velitel královské stráže ze svitku přečetl seznam zločinů, kterých se Slavoboj dopustil.

„Nechci tento slavnostní den poskvřít krví, proto tě odsuzuji k celoživotnímu žaláři,“ rozhodl král a přítomní s ním bouřlivě souhlasili.

„Mohu mít poslední přání?“ ozval se loupeživý rytíř.

„Ne! Protože jsme tě nepředali katovi, na žádné přání nemáš nárok,“ kývl princ Pavel na strážné, aby odsouzence odvedli.

„Jenom jsem se chtěl poklonit princezně,“ vykřikl Slavoboj.

Princezna Anežka přistoupila blíž. „Tohle přání mu přece splnit můžeme,“ obešla bratra a dřív než jí v tom stihl zabránit, zastavila se před odsouzeným.

„Měl bych malý dárek pro krásnou rozmazlenou slečinku,“ ušklíbl se Slavoboj, strhl si z ucha náušnici a hodil ji princezně k nohám. Princ Pavel lupiče odstrčil, ale bylo pozdě. Z náušnice se jako had zdvihl proužek mlhy, obtočil Anežku a než se dvořané vzpamatovali, princezna přímo před jejich očima zmizela.

„Cos to provedl?!“ Bonifác namířil na Slavoboje špičku meče v místě, kde se v hrudi nalézá srdce.

„Co by?“ zasmál se loupeživý rytíř. „Mého kouzelníka jste sice zahubili, ale tohle jeho poslední kouzlo nás pomstí oba.“

„Kde je moje sestra?!“ sevřel jeho ruku princ Pavel.

„Právě jsem jí obstaral nejmocnějšího ženicha v okolí – trojhlavého draka. Jenom nevím jistě, jestli ji bude chtít jako nevěstu nebo ji sežere. Když má hlad, moc si nevybírá,“ dál se poškleboval loupeživý rytíř.

„Kde toho draka najdeme?“ hrozivě se zamračil Bonifác.

Slavoboj se jen mlčky ušklíbl.

„Vím, kterého draka myslí,“ prodral se k nim velitel stráží. „Ovšem na

nejlepším koni se k němu tryskem nedostanete dřív než za týden.“

„To už by mohlo být pozdě. Musí nám pomoci královský čaroděj,“ rozhodl princ Pavel. „A toho zmetka hod'te do hladomorny,“ nařídil strážným.

Jenomže královský čaroděj spal. A když ho konečně probudili, smutně zavrtěl hlavou: „Jsem po boji s lupiči úplně vyčerpaný. Nedokážu přenést za princeznu ani blechu, natož vás.“

Princ Pavel se nešťastně podíval na Bonifáce. „Co teď?“

„Napadá mě jedině Žaboš,“ odvětil kamarád.

Princ Pavel se znovu obrátil na čaroděje. „Dokázal bys Jankovi poslat zprávu, aby i s Rostislavem dorazili do královské zahrady, jak nejdřív to půjde?“

„Pokusím se,“ přikývl čaroděj, zamumlal kouzlo a znovu usnul. Tentokrát už se jim ho probudit nepodařilo. Za několik minut se na zahradě objevili jejich kamarádi na modrých bleskových koních.

„Půjdeme na draka se třemi hlavami?“ vykulil oči Janek, když jim princ Pavel vylíčil, co se přihodilo.

„Potřebujeme kvalitní lehké brnění,“ usoudil Bonifác.

„Já si žádnou kovovou zbroj neobléknu,“ vrtěl hlavou Rostislav, „kdyby nás napadl ohněm, nechci skončit jako pečínka v plechovce.“

„Vezměte si na sebe, co chcete, hlavně si pospěšte,“ pobízel je Pavel.

Bleskoví koně donesli mladé rytíře k dračí jeskyni. Rostislav tajně doufal, že jim v boji s nebezpečnou lidožravou saní pomůžou. Vtom se z dračí jeskyně ozval děsivý řev a kolem nich proběhly tři krysy. Sluneční vítr a Divoká bouře se začali vzpínat.

„Co se děje?“ snažil se je zklidnit Janek, avšak neuspěl.

„Promiň. Omlouváme se. Bojíme se myši,“ zafrkal Sluneční vítr a oba bleskoví oři bleskově zmizeli.

Bonifác protočil oči v sloup, aby naznačil, co si myslí o jejich odvaze.

„Chrastíte jako plechovky,“ napomenul šeptem své kamarády Rostislav a pak dodal, „nehýbejte se. Na průzkum půjdu já.“

Po chvíli se vrátil. „Anežka žije. Zahlédl jsem ji v zadní části jeskyně. Ale kolem draka se všichni neprotáhneme. Musíme ho vylákat ven.“

„Já ho trochu poškádlím,“ vykročil z úkrytu Bonifác a začal na tříhlavou obludu pokřikovat. Princ Pavel sáhl po luku a šípech. Dračí hlava vykukla z jeskyně a přesně mířený šíp ji trefil do oka. Zubatá tlama se natáhla po Bonifácovi a vychrlila oheň. V té chvíli přiskočil Janek a sekl svým rezavým mečem po dračím krku. Sice hlavu neut'al, ale poranil ji do té míry, že čelisti klepla o zem a stáhla se zpět.

„Asi mám připálenej zadek,“ postěžoval si Bonifác, který nebyl dost hbitý, aby unikl ohnivému zášlehu.

„Jdu dovnitř a budu bránit Anežku,“ oznámil Rostislav a tiše se vplížil do jeskyně. Janek zaváhal, ale vzápětí odhodlaně vykročil za svým kamarádem.

Dvě dračí hlavy olizovaly té třetí poraněný krk. Jankovy oči se přizpůsobily šeru a konečně se mohl rozhlédnout. V jeskyni ležela napůl sežraná ovce a kolem se povalovaly ohryzané kosti. Náhle dračí hlavy zpozorněly a Janek rychle zamával mečem, aby odvrátil pozornost od plížícího se Rostislava. Jedna hlava po Jankovi chňapla. Uhodil ji svým štítem a opět nastavil meč. Náraz mu málem zlomil zápěstí, ale drakovi čepel ublížila mnohem víc. Po Jankově boku se objevil Bonifác a způsobil poraněné dračí hlavě další ošklivý šrám. Zbývající zdravá hlava se nadechla. Utéct by nestihli, proto se přikrčili a nastavili své štíty. Bonifácův se v ohni zkroutil jako ohořelý papír, avšak na Jankově štítu se rozzářily tajemné značky a vucly do sebe nejhorší žár dračího plamene. Štít se jen nepatrně ohřál a oba rytíři zůstali nezranění. Od vchodu do jeskyně přilétlo několik šípů a drak téměř oslepl. Rostislav s Anežkou využili jeho nepozornosti a proběhli kolem draka ven. Tříhlavá saň kolem sebe začala mlátit hlavami i tlapami.

„Pojď! Počkáme si na něj venku, tam se nám bude lépe bojovat,“ táhl Bonifác Janka z jeskyně.

Náhle se ozval hrozivý rachot a skála se začala bortit. Utíkali dál od vchodu, aby je nezasáhly uvolněné kameny. Jeskyně se zřítla a tříhlavého draka pohřbily tuny kamení.

„Jo! Podařilo se!“ jásal Rostislav a objímal se s Anežkou.

„Co blázníte?“ divil se princ Pavel.

„Našli jsme vzadu v jeskyni řetěz,“ vysvětloval Rostislav, „a zatímco jste bojovali, přivázali jsme dračí ocas ke kamennému sloupu, který podpíral strop.“

„Drak sebou škubal a tím si shodil na hlavu celou klenbu,“ dodala vesele princezna.

„Neublížil ti?“ prohlížel si bratr pocuchanou Anežku, oblečenou pouze ve spodniče.

„Nijak zvlášť. Mám jenom škrábanec na zádech, jak ze mě oloupával šaty. Pak dostal záchvat kýčání – asi z mých voňavek – a pro jistotu mě celou olízal. Nejspíš si mě schovával jako zákusek po té ovci. Fúj! Potřebovala bych se umýt.“

Vtom se vedle nich objevili tři bleskoví koně i s vědmou Janyvanou. „Čaroděj za mnou poslal svoji kavku se vzkazem, že vás mám zachránit. Ale vidím, že už žádnou pomoc nepotřebujete,“ usmála se vědma. „Nasedejte, mládeži, musíme rychle za králem, aby starostmi úplně nezešedivěl.“

To bylo slávy! Princeznu osvobodili žáci sira Michela. Král se rozhodl Pavla, Bonifáce, Žaboše i Rostislava na místě pasovat na skutečné královské rytíře. Každému z nich věnoval nádherného koně a sir Michael si mohl pro školu vybrat zbroj podle vlastního výběru. Následovaly tři dny oslav. Jedli, pili, hodovali a všichni zachránci si na královském plese báječně zatančili s princeznou Anežkou.

© Ilka Pacovská (2016)